

Jámbor Ildikó

Ez az a ház...

A kultúra hajlékát felújítva adták át az egrieknek

Ez az a ház, ahová nagyanyáink jártak bálozni.

Ez az a ház, ahová dédapáink beszélgetni jöttek, kvaterkázni az iparos körbe.

Ez az a ház, amelynek Eszterházy Károly érsek idején rakták le az alapjait a kész épületet Bartakovics Béla egri érsek vásárolta meg, hogy legyen helye Adolf Kolping követőinek.

Ez az a ház, ahová az iparos vándorlegényeket várták.

Ez az a ház, amely egyszintesnek épült, de olyan közkedvelt lett, hogy az 1930-as években emeletet kellett ráépíteni. Ez az a ház, mely civil adakozásból épült a köz javára, az egriek örömeire.

Ez az a ház, ahová katolikus családok jártak.

Ez az a ház, amelynek tulajdoni lapjára az 1948-as államosítás előtt okos kezek rájegyeztették az Egri Érsekség tulajdonjogát. Akkor persze bizonytalan volt megítélni, hogy lesz-e valaha reprivatizáció. Az állampárt minden egyházi tulajdont magához vont!

Ez az a ház, amely változatos funkciót kapott, de mindig a kultúrát szolgálta. Voltak itt propagandarendezvények és színelőadások, koncertek és ismeretterjesztő alkalmak.

Ez az a ház, amely 1965-ben államilag is a kultúra hajlékává lett. A Megyei Művelődési Központ első igazgatója Fehér Vilmos lett, őt követte két évtizeden át Sebestyén János, majd a 2007-es összevonásig Kary József.

Ez az a ház, ahol Farkas István megalakította az Egri Szimfonikus Zenekart, nem sejtve, de bízva, hogy az amatőr társulat mára már a város egyik jelentős kulturális tényezőjévé válik.

Ez az a ház, ahol 1977-ben megalakult az Egri Néptáncgyüttes és kísérő zenekara. Első koreográfusuk Varga Zoltán majd Sára Ferenc, a zenekarvezetők közül Pallagi Pált, Ökrös Csabát említhetjük. A néptáncgyüttes bázisán a kilencvenes évektől közel három évtizeden át Eger nemzetközi néptánc-találkozója fogadta a külföldi vendégeket.

Ez az a ház, amelynek megyei színjátszói legendás sikereket értek el a hetvenes években. A Szívós József vezette nagy generáció Kakuk Jenő, Pászthy Mária, Jónás Zoltán emlékezetes színházi pillanatokot szereztek.

Ez az a ház, ahová az Angyal Mária vezette ifjúsági klubba tódultak a fiatalok. S amikor még nem volt színház, az intézmény Irodalmi Presszó előadói estjei vonzották a közönséget.

Ez az a ház, ahol városunk képzőművészei rendre bemutatták alkotásaikat. Kastaly István, Kishonthy Jenő, Nagy Ernő, Herczeg István, Dohnál Tibor képei-vel itt találkozhattak a művészet barátai, s évente bemutatkoztak az amatőr művészek.

Ez az a ház, ahol Heves megye népművészei különleges kiállításokat hoztak létre, s ők maguk is otthonra találtak.

Ez az a ház, ahová érkeztek a város külföldi vendégei, és itt zajlottak az emelkedett hangulatú nemzetközi estek Macon, Przemysl, Arezzo, Gyergyószentmiklós, Pori delegációival.

Ez az a ház, amelynek helyzete veszélybe került többször is. Például a rendszer-váltás után

1990-ben, amikor az ország művelődési házai átalakultak diszkóvá vagy csomagolóüzemmé. (Ez abban az időben volt, amikor sorra szűntek meg a megyei művelődési központok.) Az akkori vezetők okosan érveltek, gazdáik jól sáfárkodtak.

Ez az a ház, amely a Katolikus Egyház mint tulajdonos és az egri önkormányzat mint feladatellátó egyezségével továbbra is megmaradt a kultúra hajlékának.

Ez az a ház, amely palóc népzenei gálák és kórustalálkozók helyszíne több mint két évtizede.

Ez az a ház, mely ötven éve a fotóművészet megyei hajléka.

Ez az a ház, melyet ekkortól fogva az újjáalakult Kolping Család egyesület újra birtokba vett, és a második emeleten otthonossá tett.

Ez az a ház, ahol otthonra leltek a város civil és művelődő közösségei.

Ez az a ház, amely megöregedett, falai porosodtak, ablakai, ajtóik porladtak.

Ez az a ház, ahonnan másfél esztendeje fájó szívvel költözött ki a hatvan közösség, s most itt állnak a kapu előtt.

Ez az a ház, amely – reményeink szerint – Eger lakosainak kulturális, közösségi igényeire ad választ, megszépülten és várakozva a látogatókra.

Ez az a ház, ahol fiataljaink báloznak iskolai gombavatókon.

Ez a ház tehát az öregeké, a fiataloké és mindenké.

Ez az a ház, amelynek nemcsak múltja, de jövője is van...

(Elhangzott 2019. október 10-én a Bartakovics Béla Közösségi Ház megnyitó ünnepségén a szerző előadásában.)